

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 763/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

po rozpoznaniu dnia 16 sierpnia 2017 r.

sprawy M. L. syna M. i B. ur. (...) w L.

obwinionego o wykroczenia z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, art. 95 kw w zw. z art. 38 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997r (Dz. U. z 2012r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U.2012 r., poz. 951)

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 10 marca 2017 r. sygn. akt III W 1361/16

1. rozwiązuje karę łączną z pkt I;
2. uniewinnia obwinionego od popełnienia wykroczenia z art. 92a kw;
3. za wykroczenie kwalifikowane z art. 95 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 (dwieście) złotych;
4. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
5. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania w sprawie.

sygn. akt VI Ka 763/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja wniesiona przez obwinionego M. L. jest zasadna w zakresie, w jakim spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia wykroczenia z art. 92a kw.

W ocenie sądu okręgowego, wnikliwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż obwiniony w dniu 24 maja 2016 r. nie zastosował się do znaku B-33 „ograniczenie prędkości” i przekroczył ją o 46 km/h. Zgromadzona w toku postępowania odwoławczego dokumentacja, skonfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym, uprawnia twierdzenie, że w realiach niniejszej sprawy zachodzą istotne i nieusuwalne wątpliwości, co do prawidłowości stwierdzenia, że zarejestrowany przez funkcjonariusza pomiar dotyczył pojazdu, którym kierował obwiniony.

Jak bowiem wynika z zeznań świadka A. S., dokonany przez niego pomiar prędkości kierowanego przez M. L. pojazdu został przeprowadzony z odległości 484,5 m. Z zeznań obwinionego wynika natomiast, że na pasach ruchu obok niego znajdowały się także inne pojazdy.

Przedłożone przez obwinionego do akt sprawy (w toku postępowania odwoławczego) opinie biegłych opisują sposób działania zastosowanego w niniejszej sprawie laserowego miernika prędkości oraz wskazują na możliwość występowania nieprawidłowości w zakresie przeprowadzanych za jego pomocą pomiarów, zwłaszcza, jeśli odczyt prędkości pojazdu przeprowadzony został z odległości większej niż 100m. Opinie te zostały co prawda wydane w innych sprawach jednakże w ocenie sądu okręgowego stanowią wiarygodne źródło informacji.

Należy również, w ocenie sądu odwoławczego, podzielić pogląd przedstawiony w wyroku WSA w Warszawie z dnia 12.07.2012 r., wydanym w sprawie VI SA/WA 250/12, zgodnie z którym stosowane przez policję laserowe mierniki prędkości nie zapewniają właściwej i jednoznacznej identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana.

Pomiary prędkości dokonywane za pomocą omawianych urządzeń, prowadzone są bez zapewnienia przypisania zmierzonej prędkości właściwemu pojazdowi, czyli de facto bez możliwości odpowiedniej identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana. W przywołanym orzeczeniu sądu administracyjnego wskazano także na niedopuszczalność sytuacji, w której to użytkownik przyrządu pomiarowego podejmuje uznaniową decyzję o tym, któremu z pojazdów przejeżdżających jednocześnie przez strefę wiązki promieniowania elektromagnetycznego, w chwili pomiaru przypisać zmierzoną prędkość.

Zgodnie zatem z treścią art. 8 kpw w zw. z art. 5 § 2 kpk, stwierdzone wątpliwości dotyczące sprawstwa obwinionego nie mogą w żaden sposób zostać zweryfikowane na jego niekorzyść, w związku z czym sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił M. L. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd okręgowy nie podzielił przy tym argumentacji obwinionego, dotyczącej drugiego z zarzucanych mu wykroczeń, albowiem w ocenie sądu stanowi ona wyłącznie przyjętą przez M. L. linię obrony i nie została w żaden sposób uwiarygodniona za pomocą jakichkolwiek źródeł dowodowych, innych niż sam obwiniony.

Mając zatem na uwadze przedstawioną wyżej argumentację, sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że rozwiązał orzeczoną w pkt I zaskarżonego wyroku karę łączną uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a kw, a za wykroczenie kwalifikowane z art. 95 kw wymierzył M. L. karę grzywny w wysokości 200 zł, uznając ją za sprawiedliwą i w pełni adekwatną do popełnionego wykroczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.